

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 233.075 van 30 november 2015  
in de zaak A. 212.140/IX-8351**

In zake: Patrick HERBOTS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Carine Flamend  
kantoor houdend te 1860 Meise  
Vilvoordsesteenweg 101  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van  
Justitie  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe  
kantoor houdend te 1160 Brussel  
Tedescolaan 7  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 7 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 26 januari 2014 waarbij aan Patrick Herbots de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gauthier Baudts, die *loco* advocaat Carine Flamend verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Anthony Poppe, die tevens *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Bij koninklijk besluit van 6 juli 2004 wordt verzoeker benoemd tot parketjurist in het rechtsgebied van het hof van beroep te Brussel.

Bij ministerieel besluit van 25 oktober 2004 wordt hem opdracht gegeven om zijn ambt te vervullen bij het federaal parket.

3.2. Op 20 januari 2009 beveelt de onderzoeksrechter om verzoeker aan te houden naar aanleiding van zijn in verdenkingstelling van een aantal strafbare feiten.

Op 4 mei 2009 wordt verzoeker onder voorwaarden in vrijheid gesteld voor een termijn van drie maanden, die nadien telkenmale wordt verlengd.

3.3. Op 11 mei 2009 beslist de federaal procureur om tegen verzoeker een tuchtprocedure in te stellen naar aanleiding van zijn inverdenkingstelling van de bedoelde feiten, namelijk “vereniging van misdadigers”, “omkoping” en “schending beroepsgeheim” (dossier BR 10.99.305/09), alsook “exploitatie van ontucht of prostitutie” en “mensenhandel” (dossier BR 37.1064/07).

Volgens de federaal procureur zijn er voldoende aanwijzingen dat verzoeker zijn ambtsverplichtingen heeft verzuimd en door zijn gedrag afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt. Er zijn volgens hem ook voldoende aanwijzingen dat verzoeker de taken van zijn ambt heeft verwaarloosd en zodoende afbreuk heeft gedaan aan de goede werking van Justitie en aan het vertrouwen in die instelling.

De federaal procureur wijst voorts een federaal magistraat aan om het tuchtonderzoek te voeren en hij brengt de minister van Justitie op de hoogte van het instellen van deze tuchtprocedure.

3.4. Eveneens op 11 mei 2009 stelt de federaal procureur verzoeker ervan in kennis dat hij overweegt om ten aanzien van hem een ordemaatregel te nemen. Verzoeker wordt daarom verzocht zich aan te bieden voor een verhoor dat zal plaatsvinden op 15 mei 2009.

3.5. In een e-mailbericht van 12 mei 2009 aan de federaal procureur licht verzoeker zijn standpunt met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten toe.

Tijdens het verhoor op 15 mei 2009 verklaart verzoeker onder meer het volgende:

“Op uw vraag of ik van oordeel ben door mijn handelen enige tuchtrechtelijke inbreuk te hebben begaan, antwoord ik u dat ik nooit enige informatie uit een federaal dossier aan personen buiten het openbaar ministerie heb afgegeven of verkocht.

Wel bezorgde ik informatie afkomstig uit de databanken waartoe ik toegang had via mijn functie als parketjurist op het federaal parket (bij middel van de codes die ik bekomen had toen ik als jurist op het parket te Antwerpen werkzaam was), soms tegen betaling, aan mijn broer [...] en in beperkte mate aan [...].

Slechts in twee gevallen, meen ik over de schreef te zijn gegaan.

[...]

Ik ben van mening dat ik de taken van mijn ambt niet heb verwaarloosd door deze nevenactiviteiten op te nemen. Wel begrijp ik dat ik afbreuk heb gedaan aan het vertrouwen in het federaal parket en dat de waardigheid van mijn ambt als parketjurist hierdoor enigszins geschonden overkomt, maar dit komt grotendeels door de negatieve berichtgeving hierover in de media.

Op uw vraag of ik zou begrijpen dat u mij zou schorsen als ordemaatregel voor de duur van de vervolging en tot de eindbeslissing genomen is, antwoord ik u dat ik dit inderdaad zou begrijpen, omdat ik meen dat dit in het voordeel is van beide partijen.

Ik verzoek u evenwel te willen overwegen om deze maatregel niet vergezeld te laten gaan met de inhouding van 20% van de brutowedde zoals de wet u toelaat.”

3.6. Na het verhoor, eveneens op 15 mei 2009, beslist de federaal procureur om verzoeker voor de duur van één maand te schorsen, zonder inhouding van wedde.

Deze schorsing wordt vervolgens, na verhoor van verzoeker, telkenmale met één maand verlengd.

3.7. Bij beschikking van 27 april 2012 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel wordt verzoeker verwezen naar de correctionele rechtbank.

3.8. In haar vonnis van 21 december 2012 oordeelt de correctionele rechtbank te Brussel dat de volgende tenlasteleggingen in hoofde van verzoeker bewezen zijn:

- in zijn hoedanigheid van jurist bij het federaal parket tussen 24 oktober 2004 en 20 januari 2009 meermaals meerdere outprints van het centraal rijksregister bedrieglijk te hebben verduisterd (A.1),
- als jurist bij het federaal parket tussen 7 januari 2004 en 20 januari 2009 zich meermaals schuldig te hebben gemaakt aan passieve omkoping (B.1),
- tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009 meermaals met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden zijn toegangsbevoegdheid tot een informatica-systeem te hebben overschreden (F),
- als jurist bij het federaal parket tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009 meermaals het beroepsgeheim te hebben geschonden (G.1),
- tussen 7 januari 2004 en 20 januari 2009 deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, door het plegen van andere misdaden dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid gesteld is en wanbedrijven (H.2).

De correctionele rechtbank veroordeelt op die gronden verzoeker, op strafgebied, tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt, tot een geldboete van 8250 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en tot de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen, die worden geraamd op 5000 euro.

Verzoeker tekent hoger beroep aan tegen dit vonnis.

3.9. Op 4 januari 2013 wordt de tuchtonderzoekster in het bezit gesteld van een afschrift van het voormelde vonnis.

Op 25 januari 2013 krijgt zij van de procureur-generaal te Brussel toelating om een afschrift van het volledige bundel betreffende de feiten te verkrijgen.

3.10. Met een brief van 6 maart 2013 roept de tuchtonderzoekster verzoeker op om in het kader van de tegen hem opgestarte tuchtprocedure te worden gehoord over de feiten die in het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 december 2012 zijn omschreven en ten aanzien van hem bewezen zijn verklaard.

3.11. Naar aanleiding van het geplande verhoor zet verzoeker in een aan de tuchtonderzoekster gericht e-mailbericht van 21 maart 2013 zijn standpunt met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten uiteen.

Tijdens het verhoor op 22 maart 2013 verklaart verzoeker onder meer het volgende:

“Ik betwist de materialiteit van de feiten die mij in de strafrechtelijke procedure ten laste gelegd werden niet, met uitzondering van het feit dat ik voor deze handelingen een financieel voordeel zou ontvangen hebben. Ik behoud mij wel het recht voor al mijn rechten op strafrechtelijk [gebied] te laten gelden voor het Hof van beroep. Mijn verklaringen hier betreffen uitsluitend het deontologisch of tuchtrechtelijk aspect van mijn zaak.

Ik ben er mij van bewust dat, los van de strafrechtelijk interpretatie, mijn handelingen op deontologisch of tuchtrechtelijk vlak in strijd waren met wat verwacht kon worden van een jurist werkzaam bij een parket. Ik minimaliseer geenszins de feiten die lastens mijn persoon weerhouden worden, doch ik ben van oordeel dat ze in een juiste context geplaatst moeten worden. Zoals reeds gezegd ben ik er mij van bewust dat ik het tuchtrechtelijke aanvaardbare heb overschreden. Ik wens te verduidelijken dat ik geenszins kwaadwillige bedoelingen had. Ook de mensen aan wie ik de informatie heb doorgegeven hadden geen kwaadwillige bedoelingen met de bekomen informatie.

Mocht ik vandaag opnieuw hetzelfde ambt weer mogen opnemen zou ik zeker dezelfde fouten niet meer begaan. Dit neemt niet weg dat ik er mij van bewust ben dat wat ik in het verleden gedaan heb, weliswaar zonder kwaadwillige bedoelingen noch vanuit winstbejag, zonder twijfel een tuchtrechtelijke inbreuk uitmaakt. Ik wist toen al dat wat ik deed niet correct was en ik ben er mij vandaag nog meer van bewust dat ik zeer waarschijnlijk de waardigheid van mijn ambt in het gedrang bracht. Ik heb nooit verzuimd aan mijn ambtsverplichtingen in de zin dat ik mijn werk niet naar behoren zou gedaan hebben, ik

wijs erop dat het verzamelen van informatie waar het hierover gaat hooguit een kwartiertje per maand in beslag nam. Maar ik heb wel mijn verplichtingen niet nageleefd door aan sommige mensen, te goeder trouw, informatie te hebben gegeven die ik eigenlijk niet mocht doorgeven; in die zin heb ik dan wel aan mijn verplichtingen verzuimd.

Ik ben er mij van bewust dat wat ik heb gedaan omschreven kan worden als een tuchtrechtelijke inbreuk. Ik wist op het ogenblik van de feiten ook dat ik over de schreef ging. Ik doe hiervoor een oprechte *mea culpa*.

U zegt mij dat mijn handelswijze ook van die aard is dat ze het vertrouwen van de burger in justitie als instelling zou kunnen schaden. Hierop antwoord ik u dat ik daar eigenlijk mee akkoord ga, maar verwijs naar wat ik reeds vertelde wat betreft mijn motivatie inzake de gepleegde feiten.”

3.12. Nog op 22 maart 2013 stelt de tuchtonderzoekster ter afsluiting van haar onderzoek een gemotiveerd verslag op, waarin zij tot het besluit komt dat verzoeker de tuchtrechtelijke inbreuken niet betwist en tijdens het verhoor heeft toegegeven dat de door hem gestelde handelingen een tuchtrechtelijke inbreuk uitmaken.

3.13. Met een brief van 24 april 2013 deelt de federaal procureur aan verzoeker mee dat hij van oordeel is dat de feiten een zware tuchtsanctie zoals bedoeld in artikel 405, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek verdienen en dat verzoeker derhalve wordt opgeroepen om op 14 mei 2013 door hem te worden gehoord over zijn intentie om de zaak aanhangig te maken bij de Nationale Tucht-raad.

3.14. Op 26 april 2013 verklaart verzoeker een afschrift te hebben ontvangen van het tuchtdossier.

3.15. Met een e-mailbericht van 2 mei 2013 stelt verzoeker de federaal procureur in kennis van zijn standpunt met betrekking tot het verslag van de tuchtonderzoekster.

Tijdens het verhoor op 14 mei 2013 verklaart verzoeker:

“Op uw vraag welke elementen ik wens bij te brengen wat de feiten zelf betreft, en meer bepaald de vraag of zij bewezen voorkomen, antwoord ik u het

volgende. In de mate dat het de feiten betreft die het voorwerp uitmaken van het strafdossier BR 10.99.305/99 en die door de correctionele rechtbank van Brussel bij vonnis van 21 december 2012 bewezen werden verklaard, acht ik deze feiten niet bewezen. Dit is trouwens ook de reden waarom ik hoger beroep heb aangetekend tegen dit vonnis. Ik heb momenteel geen weet wanneer dit hoger beroep zal behandeld worden voor het Hof van beroep te Brussel.

Op uw vraag welke elementen ik wens bij te brengen wat de aard van de eventueel op te leggen straf betreft, in het bijzonder of de feiten, mochten zij bewezen voorkomen, een zware tuchtstraf verdienen, antwoord ik u het volgende. De feiten zoals ze volgens mij zijn, verdienen voor mij maximaal bestraft te worden met de lichte tuchtstraf van de berisping. De reden daarvoor is niet alleen de aard van de gepleegde feiten, maar ook de toestand van onzekerheid waarin ik de afgelopen 4 jaar heb geleefd, het verlies van mijn juridische passie en juridische kennis, mijn totaal onzekere toekomst in de juridische wereld en het feit dat mijn vertrouwen in het juridisch systeem is aangetast (al blijf ik geloven in een goede afloop voor het Hof van beroep).

Ik heb verder geen opmerkingen te formuleren.”

3.16. Op 23 mei 2013 beslist de federaal procureur om verzoekers tuchtzaak aanhangig te maken bij de Nationale Tuchtraad.

3.17. Met een brief van 3 juni 2013 wordt verzoeker opgeroepen voor de zitting van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad op 26 juni 2013.

In deze oproepingsbrief worden de door de tuchtvordering beoogde feiten als volgt omschreven:

“1. tussen 24 oktober 2004 en 20 januari 2009, als jurist bij het federaal parket, meerdere *outprints* van het centraal rijksregister bedrieglijk te hebben verduisterd;

2. tussen 7 januari 2004 en 20 januari 2009, als persoon die een openbaar ambt uitoefent, of zich kandidaat heeft gesteld voor een openbaar ambt, of heeft doen geloven dat hij een openbaar ambt uitoefent, of door gebruik van valse hoedanigheden, meer bepaald als jurist bij het federaal parket, passieve omkoping te hebben gepleegd;

3. tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009, meermaals uw toegangsbevoegdheid tot een informaticasysteem te hebben overschreden;

4. tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009, uw beroepsgeheim te hebben geschonden;

5. tussen 7 januari 2009 en 20 januari 2009, vereniging van misdadigers.”

Deze oproepingsbrief wordt op 4 juni 2013 ter post aangetekend naar verzoeker gezonden. Bpost biedt de desbetreffende aangetekende zending tevergeefs aan op het adres van verzoeker en laat daarvan bericht. Verzoeker haalt de aangetekende zending niet af op het postkantoor.

3.18. Op de zitting van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad van 26 juni 2013 is verzoeker niet aanwezig.

3.19. Op 9 juli 2013 adviseert de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen zijn en dat daarvoor de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege zou worden opgelegd.

Dit advies is gemotiveerd als volgt:

“A. Feiten

1. Uit de stukken van het tuchtdossier blijkt dat de betrokken persoon strafrechtelijk vervolgd wordt wegens de hierboven vermelde feiten.

2. Uit die feiten en de door de betrokken persoon tijdens het tuchtonderzoek gegeven uitleg blijkt dat:

- de betrokken persoon als jurist werkzaam was op het federaal parket, eerst in de sectie georganiseerde criminaliteit en vanaf september 2008, in de sectie terrorisme en internationaal humanitair recht en militaire bevoegdheden;
- de betrokken persoon informatie waartoe hij toegang had op het federaal parket of die hij met misbruik van zijn functie als parketjurist bij andere parketten of diensten, of middels het voeren van een eigen onderzoek kon verkrijgen, aan derden bezorgde;
- die informatie voornamelijk persoonsgegevens komende uit b.v. het strafregister, het rijksregister, het register van de nummerplaten en het register der geseinde personen, betrof;
- dit in de meeste gevallen tegen betaling gebeurde en in opdracht van verscheidene personen;
- er afspraken en een innige samenwerking was tussen de betrokken persoon en derden teneinde informatie te verzamelen en deze tegen betaling aan die derden te verstrekken;
- de betrokken persoon op een georganiseerde wijze tewerk ging met zijn broer [...].

4. In zijn verschillende verhoren tracht de betrokken persoon de feiten te minimaliseren, maar moet toch erkennen dat zijn handelswijze deontologisch en tuchtrechtelijk in strijd was met hetgeen verwacht kan worden van een jurist werkzaam in het parket en dat hij zijn verplichtingen niet nageleefd heeft door aan sommige mensen informatie door te geven die hij niet mocht doorgeven.

5. Anders dan de betrokken persoon in zijn verhoren tijdens het tuchtonderzoek aanvoert, kan hij niet te goeder trouw hebben gehandeld. Het kon hem immers niet ontgaan dat het doorgeven aan niet bevoegde derden van vertrouwelijke informatie waartoe hij uit hoofde van zijn functies of dank zij zijn functies toegang had, strijdig was met zijn opdracht in het federaal parket.

6. De betrokken persoon bekleedde een vertrouwensfunctie in de diensten van het federaal parket waar zijn oversten steunden op zijn kennis en ervaring teneinde hen in hun opdracht bij te staan. Door de feiten heeft hij zijn ambtsplichten verzuimd en afbreuk gedaan aan de waardigheid van zijn ambt. Hij heeft door zijn handelswijze ook de goede werking van de Justitie en het vertrouwen in de instelling in het gedrang gebracht. De ten laste gelegde feiten zijn derhalve tuchtrechtelijke tekortkomingen als bedoeld in artikel 404 Gerechtelijk wetboek.

7. De feiten zijn bewezen.

B. Zwaarwichtigheid van de feiten en op te leggen straf

8. De feiten zijn uiterst ernstig. De betrokken persoon is door zijn handelswijze niet alleen grovelijk tekortgeschoten aan zijn ambtsplichten, maar heeft ook de goede werking van de instelling waarvan hij deel uitmaakt, in het gedrang gebracht en het vertrouwen in de Justitie beschaamd. Hierdoor heeft hij eveneens afbreuk gedaan aan de waardigheid van zijn ambt.

9. De lange periode gedurende dewelke de feiten werden gepleegd, de toegebrachte imagoschade alsmede de aard en impact van de bewezen tekortkomingen waarbij hij wetens misbruik heeft gemaakt van het in hem gestelde vertrouwen en gehandeld heeft uit winstbejag, raken de essentie zelf van de opdracht van de justitie. Zij hebben voor gevolg dat de betrokken persoon niet meer kan functioneren in het federaal parket zonder de goede werking van de instelling en het vertrouwen in de Justitie verder in het gedrang te brengen. Gelet op deze omstandigheden is het aangewezen aan de betrokken persoon een zeer strenge straf op te leggen.”

Dit advies wordt zowel aan verzoeker als aan de federaal procureur ter kennis gebracht.

3.20. Met een brief van 7 augustus 2013 wordt verzoeker door de federaal procureur opgeroepen om te worden gehoord over “de mogelijke doorzending van de zaak naar de overheid bevoegd voor het opleggen van een zware tuchtstraf van de tweede graad”.

3.21. Op 11 september 2013 wordt verzoeker door de federaal procureur gehoord.

Verzoeker verklaart:

“Het nemen van een beslissing is niet gemakkelijk. Ik heb respect voor uw beslissing, waarvan ik hoop dat ze in eer en geweten is genomen. Mijn persoonlijk gevoel is dat eenmaal de sneeuwbal van Justitie begint te rollen, elke opeenvolgende schakel niets anders is dan een kopie van de vorige. Zo is de beslissing van de Nationale Tuchtraad niets anders dan een kopie van het vonnis van de correctionele rechtbank waartegen ik hoger beroep heb aangetekend. Mijn afwezigheid voor de Nationale Tuchtraad is te wijten aan het feit dat ik nooit een aangetekend schrijven heb ontvangen. Ik heb niets te verbergen: mijn versie van de feiten is door de jaren heen ongewijzigd gebleven. Indien de Minister van Justitie tijd en interesse heeft, ben ik altijd bereid haar dit mondeling te komen toelichten.”

3.22. Op 7 oktober 2013 wordt het tuchtdossier van verzoeker bezorgd aan de minister van Justitie.

3.23. Met een brief van 25 oktober 2013 wordt verzoeker uitgenodigd om door de minister van Justitie te worden gehoord over “de feiten die omschreven worden in het dossier BR 10.99.305/99 en het vonnis van 21 december 2001 van de correctionele rechtbank te Brussel over dit strafdossier” en die zijn samengevat in het advies van de Nationale Tuchtraad.

3.24. Op 31 oktober 2013 wordt aan verzoeker de gelegenheid geboden om zijn tuchtdossier in te zien. Er wordt hem ook een afschrift daarvan bezorgd.

3.25. Op 4 december 2013 wordt verzoeker door de minister van Justitie gehoord.

3.26. Bij koninklijk besluit van 26 januari 2014 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege opgelegd.

Dit besluit is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op het Gerechtelijk Wetboek, inzonderheid op de artikelen 404, 405, 410, 412, 421 en 423;

Gelet op de opening, op 11 mei 2009, van een tuchtdossier door de heer federaal procureur ten aanzien van de heer Herbots Patrick, parketjurist in het rechtsgebied van het hof van beroep te Brussel, aangewezen zijn functie uit te oefenen bij het federaal parket, wegens de feiten vervat in het dossier BR 10.99.305/99 en BR 37.1064/07, met name wegens (dossier BR 10.99.305/99) vereniging van misdadigers, omkoping en schending beroepsgeheim (enk inverdenkingstelling) en wegens (dossier BR 37.1064/07) exploitatie van ontucht of prostitutie en mensenhandel;

Gelet op de veroordeling van betrokkene voor de feiten omschreven in het dossier 10.99.305/99 bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 december 2012;

Gelet op het schrijven d.d. 25 mei 2013 van de heer federaal procureur waarbij het dossier aanhangig wordt gemaakt bij de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad en waarbij uit de stukken voorgelegd blijkt dat de tuchtprocedure is ingesteld wegens het verzuimen van de ambtsplichten en het verwaarlozen van de taken van het ambt als bedoeld in artikel 404 Gerechtelijk Wetboek, door:

1. Tussen 24 oktober 2004 en 20 januari 2009, als jurist bij het federaal parket, meerdere outprints van het centraal rijksregister bedrieglijk te hebben verduisterd;
2. Tussen 7 januari 2004 en 20 januari 2009, als persoon die een openbaar ambt uitoefent, of zich kandidaat heeft gesteld voor een openbaar ambt, of heeft doen geloven dat hij een openbaar ambt uitoefent, of door gebruik van valse hoedanigheden, meer bepaald als jurist bij het federaal parket, passieve omkoping te hebben gepleegd;
3. Tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009, meermaals zijn toegangsbevoegdheid tot een informaticasysteem te hebben overschreden;
4. Tussen 25 oktober 2004 en 20 januari 2009, het beroepsgeheim te hebben geschonden;
5. Tussen 7 januari 2009 en 20 januari 2009, vereniging van misdadigers;

Overwegende dat betrokkene, alhoewel regelmatig opgeroepen, niet is verschenen noch werd vertegenwoordigd, op de [terechtzing] van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad;

Gelet op het advies van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad d.d. 9 juli 2013, waarbij uit de stukken in het tuchtdossier werd vastgesteld dat betrokkene strafrechtelijk vervolgd wordt voor de vermelde feiten, dat betrokkene in zijn verhoren de feiten tracht te minimaliseren, maar toch moet erkennen dat zijn handelwijze deontologisch en tuchtrechtelijk in strijd was met hetgeen verwacht kan worden van een jurist werkzaam in het parket en dat hij zijn verplichtingen niet nageleefd heeft door aan sommige mensen informatie door te geven die hij niet mocht doorgeven, dat, anders dan betrokkene in zijn verhoren tijdens het tuchtonderzoek aanvoert, hij niet ter goeder trouw kan hebben gehandeld gezien het hem immers niet kon ontgaan dat het doorgeven aan niet bevoegde derden van vertrouwelijke informatie

waartoe hij uit hoofde van zijn functies of dankzij zijn functies toegang had, strijdig was met zijn opdracht in het federaal parket, dat betrokkene een vertrouwensfunctie in de diensten van het federaal parket bekleedde waar zijn oversten steunden op zijn kennis en ervaring teneinde hen in hun opdracht bij te staan, dat door de feiten hij zijn ambtsplichten verzuimd heeft en afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt, dat hij door zijn handelswijze ook de goede werking van de Justitie en het vertrouwen in de instelling in het gedrang heeft gebracht;

Gelet op het advies van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad d.d. 9 juli 2013 die adviseert dat de feiten bewezen worden verklaard en dat daarvoor de straf van ontslag van ambtswege, zware tuchtstraf van de tweede graad bepaald in artikel 405 § 2 2°, eerste streepje, Gerechtelijk Wetboek, wordt opgelegd;

Gelet op de voorlopige schorsing bij ordemaatregel d.d. 15 mei 2009 en die sindsdien elke maand verlengd werd;

Overwegende dat de heer Herbots Patrick, gehoord [werd] op 11 september 2013 door de federaal procureur, in zijn hoedanigheid van desbetreffend bevoegde tuchtoverheid;

Gelet op de beslissing d.d. 11 september 2013 van de federaal procureur die het advies van de Nationale Tuchtraad volgt en het dossier overmaakt aan de overheid bevoegd om een zware tuchtstraf van de tweede graad op te leggen;

Overwegende dat de heer Herbots Patrick bij aangetekend schrijven d.d. 17 oktober 2013, aangepast door het aangetekend schrijven d.d. 25 oktober 2013 wegens materiële vergissing, werd uitgenodigd om te verschijnen op 20 november 2013 voor de Minister van Justitie in haar hoedanigheid van tuchtoverheid, om te antwoorden op de feiten die hem ten laste worden gelegd;

Overwegende dat de zitting bij aangetekend schrijven d.d. 18 november 2013 werd uitgesteld naar 4 december 2013;

Overwegende dat betrokkene inzage in zijn dossiers werd verleend op 31 oktober 2013, dat hij een afschrift van het tuchtdossier heeft ontvangen;

Gelet op het proces-verbaal dat werd opgemaakt op 4 december 2013;

Overwegende dat de bewezen feiten uiterst ernstig zijn en de heer Herbots Patrick door zijn handelswijze niet alleen grovelijk tekortgeschoten is aan zijn ambtsplichten, maar ook de goede werking van de instelling waarvan hij deel uitmaakt in het gedrang gebracht heeft en het vertrouwen in Justitie beschaamd, dat hij hierdoor eveneens afbreuk gedaan heeft aan de waardigheid van zijn ambt;

Overwegende dat de lange periode gedurende dewelke de feiten werden gepleegd, de toegebrachte imagoschade alsmede de aard en impact van de bewezen tekortkomingen waarbij hij wetens misbruik heeft gemaakt van het in hem gestelde vertrouwen en gehandeld heeft uit winstbejag, de essentie zelf van de opdracht van de Justitie raken;

Overwegende dat de feiten voor gevolg hebben dat betrokkene niet meer kan functioneren in het federaal parket zonder de goede werking van de instelling en het vertrouwen in de Justitie verder in het gedrang te brengen;

Overwegende dat gelet op deze omstandigheden het is aangewezen aan de heer Herbots Patrick een zeer strenge straf op te leggen.”

Dit is het bestreden besluit.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

###### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van “het gezag van gewijsde en het vermoeden van onschuld”. Volgens hem is het bestreden besluit “niet gebaseerd op deugdelijke motieven die bestaan in rechte en in feite”.

Hij betoogt dat het bestreden besluit ter motivering verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 december 2012, maar geheel niet vermeldt dat hij zijn onschuld staande houdt en hij tegen dat vonnis hoger beroep heeft aangetekend. Volgens verzoeker gaat het bestreden besluit ervan uit dat “de feiten” bewezen en uiterst ernstig zijn, maar zijn die feiten exact dezelfde als dewelke het voorwerp uitmaken van de strafprocedure. Doordat hij beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van de correctionele rechtbank, geniet hij evenwel nog steeds het vermoeden van onschuld. Dit vermoeden van onschuld, alsook het gezag van gewijsde in strafzaken, zo besluit verzoeker, zijn geschonden doordat gesteld wordt dat de feiten bewezen zijn. Hierdoor wordt ook de motiveringsplicht geschonden.

5. In zijn memorie van wederantwoord wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn verhoor door de federaal procureur op 14 mei 2013 uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij de feiten niet bewezen acht. In de pro justitia van dit verhoor wordt trouwens vermeld dat er “voldoende aanwijzingen” zijn – wat verzoeker óók betwist – en dus hoegenaamd niet dat er “voldoende vaststaande gegevens” zijn.

Voor zover de verwerende partij in haar memorie van antwoord laat gelden dat verzoeker volgens de tuchtonderzoekster de tuchtfeiten en hun strafrechtelijke kwalificatie niet betwistte, merkt verzoeker op dat hij de feiten van het bezorgen van informatie uit het strafregister aan zijn broer, een lid van de staatsveiligheid, zonder hiervoor betaald te worden, toegaf, maar niet de feiten die hem in het kader van het strafdossier ten laste worden gelegd, namelijk het bezorgen van gegevens tegen betaling. Bovendien, aldus verzoeker, is het moreel element niet aanwezig, nu er in zijn hoofd geen sprake is van enig crimineel opzet. Volgens verzoeker maakt dit een “hemelsbreed verschil” uit, waardoor ingevolge het opleggen van de zware tuchtsanctie van het ontslag wel degelijk het vermoeden van onschuld wordt geschonden.

6. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat uit het advies van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad en uit het bestreden besluit blijkt dat het aan hem toegeschreven winstbejag het “doorslaggevende element” en de “voornaamste materiële grondslag” uitmaakt van de opgelegde tuchtmaatregel, terwijl dat aspect niet bewezen is.

### *Beoordeling*

7. Verzoeker verwijt in het middel aan de verwerende partij dat zij de feiten die hem in de tuchtprocedure ten laste worden gelegd en die dezelfde zijn als dewelke het voorwerp uitmaken van de strafprocedure, voor bewezen heeft gehouden zonder rekening te houden met het door hem ingestelde hoger beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van 21 december 2012 en zonder het resultaat daarvan af te wachten.

8. Er moet evenwel op worden gewezen dat de tuchtvordering en de strafvordering in beginsel onafhankelijk van elkaar zijn. Behoudens in geval van een andersluidend voorschrift, is de tuchtoverheid niet verplicht om haar beslissing over de tuchtvordering uit te stellen totdat de strafrechter definitief uitspraak heeft gedaan over de strafvordering. Zij vermag integendeel, op grond van

een eigen administratief onderzoek, met eerbiediging van de rechten van verdediging van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar, standpunt in te nemen over het bestaan van de feiten, hun tuchtrechtelijke aard en de toerekenbaarheid ervan aan de betrokkene en vervolgens uitspraak te doen over het opleggen van een tuchtsanctie. De redelijketermijneis in tuchtzaken noopt de tuchtoverheid er overigens toe zo mogelijk zelf een onderzoek te voeren en niet zonder meer, lijdzaam, de definitieve strafrechtelijke uitspraak af te wachten.

Wel is het zo dat wanneer de strafrechter definitief zou vaststellen dat de strafrechtelijk vervolgte feiten, die ook aan de basis liggen van de tuchtvordering, niet bewezen zijn, de tuchtsanctie die inmiddels op grond van deze feiten is uitgesproken, daardoor wordt aangetast. Aangezien de opgelegde tuchtsanctie in dat geval geen deugdelijke feitelijke grondslag meer zou hebben, zou de tuchtoverheid die sanctie dan moeten intrekken.

9. Gelet op het vermoeden van onschuld, waaraan geen afbreuk mag worden gedaan, kan een tuchtsanctie slechts wettig worden opgelegd wanneer de tuchtoverheid over voldoende gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. De tuchtoverheid vermag daartoe te steunen op alle rechtmatig verkregen gegevens, waaronder vanzelfsprekend ook eventuele bekentenissen van het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid.

10. De omstandigheid dat er nog geen definitieve strafrechtelijke uitspraak is, staat er derhalve niet aan in de weg dat de tuchtinbreuk op grond van zelfstandig verzamelde gegevens door de tuchtoverheid voor bewezen wordt gehouden.

Het voor bewezen houden van feiten in het kader van de tuchtvordering, terwijl de strafvordering nog aan de gang is, impliceert dan weer niet dat het vermoeden van onschuld, hetwelk de betrokkene tijdens het strafonderzoek geniet, wordt miskend.

11. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat de federaal procureur op 11 mei 2009 de tuchtprocedure tegen verzoeker heeft ingesteld wegens feiten vervat in twee strafdossiers. De federaal procureur heeft toen ook een tuchtonderzoekster aangesteld. Op dat ogenblik heeft die tuchtonderzoekster kunnen oordelen onvoldoende geïnformeerd te zijn over de bedoelde feiten. Zij heeft de tuchtprocedure op 6 maart 2013 voortgezet, nadat zij in het bezit was gesteld van het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 december 2012 waarin verzoeker schuldig werd bevonden aan welbepaalde tenlasteleggingen en zij de toestemming had gekregen om een afschrift van het volledige strafbundel te ontvangen. Uit de oproepingsbrief die verzoeker vervolgens heeft ontvangen met het oog op het verhoor door de tuchtonderzoekster, blijkt dat volgens laatstgenoemde ten laste van verzoeker aanwijzingen bestonden van tuchtrechtelijke inbreuken, namelijk de feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank te Brussel was veroordeeld. Tijdens het verhoor door de tuchtonderzoekster op 22 maart 2013 heeft verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat hij de materialiteit van de feiten, die hem strafrechtelijk ten laste werden gelegd, niet betwistte, met uitzondering van het feit dat hij voor deze handelingen een financieel voordeel zou hebben ontvangen. Hij heeft toen voorts verklaard dat hij zich ervan bewust was dat zijn handelingen op deontologisch of tuchtrechtelijk vlak, los van de strafrechtelijke interpretatie, in strijd waren met wat kon worden verwacht van een jurist werkzaam bij het parket en dat hij het tuchtrechtelijk aanvaardbare had overschreden, dat hij en ook de mensen aan wie hij de informatie had doorgegeven geen kwaadwillige bedoelingen hadden, dat hij zeker dezelfde fouten niet meer zou begaan, wat niet wegnam dat hij zich er bewust van was dat hij “zonder twijfel” een tuchtrechtelijke inbreuk had begaan en “zeer waarschijnlijk” de waardigheid van zijn ambt in het gedrang had gebracht, dat hij zijn verplichtingen niet had nageleefd door aan sommige mensen, te goeder trouw, informatie te geven die hij eigenlijk niet had mogen geven, dat wat hij gedaan had, kon worden omschreven als een tuchtrechtelijke inbreuk en hij ermee akkoord ging dat zijn handelwijze van aard was dat ze het vertrouwen van de burger in Justitie als instelling kon schaden. Op grond van deze verklaringen van verzoeker is de tuchtonderzoekster tot het besluit kunnen komen dat verzoeker de tuchtrechtelijke inbreuken in wezen niet

betwistte en dat hij toegaf dat zijn handelingen een tuchtrechtelijke inbreuk uitmaakten.

12. Het verdere verloop van de tuchtprocedure bevestigt dat de feiten die aan verzoeker ten laste worden gelegd, erop neerkomen dat hij, als jurist werkzaam bij het federaal parket, informatie waartoe hij in het kader van zijn functie toegang had, verzamelde en aan derden doorgaf, met schending van het beroepsgeheim en nadat daarover afspraken waren gemaakt en werd samengewerkt met die derden, en dat verzoeker daarbij op een georganiseerde wijze te werk ging, tegen betaling.

De tuchtoverheid heeft de aldus omschreven feiten uit het door haar gevoerde tuchtonderzoek kunnen afleiden en ze, mede gelet op wat al werd aangenomen in het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 december 2012, als bewezen in aanmerking kunnen nemen.

Uit wat voorafgaat, blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn verhoor die feiten niet heeft ontkend en, integendeel, de materialiteit van de feiten uitdrukkelijk heeft erkend, met uitzondering van het aspect dat de hem verweten handelingen tegen betaling zouden zijn gebeurd. Het enkele feit dat verzoeker dit ene aspect betwist, doet evenwel geen afbreuk aan hetgeen hem wezenlijk wordt verweten, namelijk dat hij informatie waartoe hij in het kader van zijn functie toegang had, heeft verzameld en aan derden heeft doorgegeven, met schending van het beroepsgeheim en na daarover afspraken te hebben gemaakt en te hebben samengewerkt met de betrokken derden. Het is op die grond, waarmee verzoeker klaarblijkelijk geen moeite had, dat de tuchtoverheid heeft geoordeeld dat hij is tekortgekomen aan zijn ambtsplichten, dat hij de goede werking van de instelling in het gedrang heeft gebracht, het vertrouwen in Justitie heeft beschaamd en dat hij afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt.

Het valt dan ook niet in te zien dat de verwerende partij het resultaat van het door verzoeker ingestelde beroep tegen het vonnis van de cor-

rectionele rechtbank te Brussel had moeten afwachten alvorens zij de tuchtfeiten voor bewezen kon houden en op grond daarvan een tuchtsanctie kon opleggen.

13. Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

14. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem* en van artikel 4 van protocol nr. 7 bij het Europees Verdrag over de rechten van de mens (EVRM).

Verzoeker betoogt dat het beginsel *non bis in idem* in de Europese rechtspraak een belangrijke evolutie heeft ondergaan. Aanvankelijk verbood het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) enkel de dubbele bestraffing van dezelfde overtreding. In de vroegere rechtspraak werden drie verschillende criteria gebruikt om te bepalen of de onderliggende feiten al dan niet dezelfde waren. Aangezien het gebruik van drie verschillende toetsstenen afbreuk deed aan de rechtszekerheid, werd door de grote kamer van het EHRM in het arrest Zolotoukhine van 10 februari 2009 beslist om er voortaan slechts één enkele meer aan te wenden. Er werd geoordeeld dat artikel 4 van protocol nr. 7 het verbod inhoudt om een persoon voor een tweede inbreuk te vervolgen of te berechten voor zover deze inbreuk voortvloeit uit identieke feiten of feiten die in wezen dezelfde zijn als die welke tot de eerste inbreuk hebben geleid. Voortaan dient dus te worden nagegaan of de tweede vervolging of berechting substantieel dezelfde feiten betreft. Het EHRM laat de externe cumul van een administratieve sanctie met een strafkarakter en een strafsanctie dus niet langer toe wanneer deze substantieel dezelfde feiten sanctioneren. In latere arresten benadrukte het Hof nog dat het belangrijk is komaf te maken met de rechtsonzekerheid en verwees het dienaangaande naar het arrest Zolotoukhine. Het handhaafde voorts de keuze voor een feitelijke benadering van het begrip ‘idem’.

Volgens verzoeker heeft deze nieuwe zienswijze van het EHRM tot gevolg dat de rechtspraak van het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof inzake de principiële toelaatbaarheid van een combinatie van een strafrechtelijke sanctie en een administratieve sanctie met een strafkarakter achterhaald is. De nieuwe rechtspraak van het EHRM laat een externe cumulatie tussen een administratieve sanctie met een strafkarakter en een klassieke strafsanctie niet meer toe. Er kan voor substantieel dezelfde feiten slechts één sanctie met strafkarakter worden opgelegd ook al wordt een inbreuk gepleegd op twee onderscheiden rechtsnormen.

Deze nieuwe rechtspraak heeft, zo stelt verzoeker, de hoogste Belgische rechtscolleges reeds beïnvloed. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van het arbeidshof te Brussel, het hof van beroep te Antwerpen en het Grondwettelijk Hof en naar de adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

15. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de opgelegde tuchtstraf hem ook treft in zijn vermogen, aangezien hij zijn loon verliest. De maatregel heeft derhalve een materiële impact, zodat het wel degelijk gaat om een strafsanctie.

De redenering van de verwerende partij in haar memorie van antwoord dat het beginsel *non bis in idem* er niet toe kan leiden dat een bestuur verplicht is een strafrechtelijk gestrafte ambtenaar in dienst te houden, mist volgens verzoeker iedere grond. Ze verliest immers uit het oog dat verzoeker nog steeds het vermoeden van onschuld geniet. Voorts heeft een schorsing ook het gewenste effect: de straf is voor iedereen duidelijk, de ambtenaar komt niet meer op zijn werkplek en er is het materieel nadeel indien de wedde wordt ingehouden.

16. In zijn laatste memorie houdt verzoeker uitvoerig staande dat het bestreden besluit voldoet aan de voorwaarden die door het EHRM worden gesteld om van een strafrechtelijk karakter van de opgelegde maatregel te kunnen spreken.

Zo zijn de grondslagen van de ontslagbeslissing strafrechtelijk van aard en heeft de sanctie zowel een preventief als een repressief doel. Verzoeker voegt eraan toe dat het voor het in aanmerking nemen van het strafkarakter van de maatregel niet van belang is dat er geen vrijheidsberoving is. Hij benadrukt dat hij door het verlies van loon een zware materiële impact van het bestreden besluit ondervindt en dat die impact ernstig genoeg is om het strafrechtelijk karakter ervan in aanmerking te nemen.

### *Beoordeling*

17. Artikel 4, lid 1, van protocol nr. 7 bij het EVRM bepaalt:

“Niemand wordt opnieuw berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde Staat voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van die Staat.”

Het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem* heeft dezelfde draagwijdte. Het houdt in dat niemand twee keer mag worden gestraft of berecht voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds is veroordeeld of vrijgesproken.

18. Artikel 4, lid 1, van protocol nr. 7 bij het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem* staan er niet aan in de weg dat een persoon voor eenzelfde feit strafrechtelijk wordt vervolgd of veroordeeld en tevens het voorwerp uitmaakt van een tuchtprocedure, wanneer die tuchtprocedure niet de kenmerken van een “strafrechtelijke procedure” in de zin van artikel 4, lid 1, van protocol nr. 7 vertoont.

Dat begrip “strafrechtelijke procedure” moet worden geïnterpreteerd in het licht van de algemene beginselen die het EHRM heeft ontwikkeld met betrekking tot de overeenkomstige begrippen ‘vervolgung’ en ‘straf’ in de artikelen 6 en 7 van het EVRM (EHRM, grote kamer, 10 februari 2009, Zolotoukhine t. Rusland, § 52; EHRM 14 januari 2014, Muslija t. Bosnië en Herzegovina, § 25, met verdere verwijzingen).

Volgens de rechtspraak van het EHRM zijn in dit verband drie criteria relevant: vooreerst de juridische kwalificatie van de inbreuk in het nationale recht, voorts de aard van de inbreuk en ten slotte de zwaarte van de sanctie die aan de betrokkene kan worden opgelegd (zie in het bijzonder EHRM, grote kamer, 8 juni 1976, Engel e.a. t. Nederland, §§ 80-82 en EHRM, grote kamer, 10 februari 2009, Zolotoukhine t. Rusland, § 53). Het tweede en derde criterium zijn alternatief en niet noodzakelijk cumulatief, met dien verstande dat een cumulatieve benadering mogelijk is indien de analyse van elk criterium afzonderlijk geen duidelijke conclusie mogelijk maakt over de vraag naar het bestaan van een “strafvervolging” (zie onder meer EHRM, grote kamer, 10 februari 2009, Zolotoukhine t. Rusland, § 53; EHRM 14 januari 2014, Muslija t. Bosnië en Herzegovina, § 26, met verdere verwijzingen).

19. In dit geval werd aan verzoeker de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege opgelegd, zoals bepaald in het toentertijd geldende artikel 405, § 2, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek.

Internrechtelijk worden de in het Gerechtelijk Wetboek vastgestelde tuchtmaatregelen niet geacht strafrechtelijk van aard te zijn (eerste criterium).

De tuchtprocedure die tegen verzoeker werd gevoerd, heeft voorts als zodanig geen strafbaar feit als voorwerp. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat verzoeker tuchtrechtelijk wordt gesanctioneerd omdat hij door zijn handelwijze is tekortgekomen aan zijn ambtsplichten en afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt en omdat hij de goede werking van Justitie in het gedrang heeft gebracht en het vertrouwen in de instelling waarvan hij deel uitmaakt heeft beschaamd. Dergelijke tuchtvergrijpen betreffen niet alle burgers, maar slechts een beperkte categorie van personen, namelijk de ambtsdragers van het gerecht. Het sanctioneren in hoofde van deze ambtsdragers van

specifieke deontologische waarden en plichten is tuchtrechtelijk van aard (tweede criterium).

De mogelijke tuchtrechtelijke sancties zijn opgenomen in artikel 405 van het Gerechtelijk Wetboek. Hoewel het ontslag van ambtswege de op één na zwaarste tuchtsanctie is, betreft het een kenmerkende straf voor een ernstig tuchtvergrijp. Het houdt geen enkele mogelijkheid tot vrijheidsberoving in en het enkele feit dat er ingevolge het eraan verbonden loonverlies eventueel een ernstige materiële impact is, impliceert nog niet dat het ontslag moet worden beschouwd als een “straf” in de zin van artikel 6 van het EVRM (derde criterium).

20. Aangezien aldus ten aanzien van verzoeker maatregelen van verschillende aard zijn opgelegd, zijn het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem* en artikel 4, lid 1, van protocol nr. 7 bij het EVRM niet geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

21. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van de hoorplicht en van de artikelen 404, 405, 410, 412, 421 en 423 van het Gerechtelijk Wetboek en van de rechten van verdediging.

Hij voert aan dat hij niet werd opgeroepen om te worden gehoord door de Nationale Tuchtraad. De aangetekende brief van 3 juni 2013, waarmee hij zou zijn opgeroepen voor de zitting van de Nationale Tuchtraad van 26 juni 2013, heeft hij niet ontvangen. Het spreekt dan ook voor zich, zo stelt verzoeker, dat hij door de Nationale Tuchtraad niet werd gehoord, terwijl het niet ondenkbaar is dat deze raad, indien hij wel erdoor was gehoord, tot een ander

advies zou zijn gekomen. Verzoeker acht aldus “[d]e procedure [...] geschonden samen met zijn rechten van verdediging”.

Het feit dat hij later door de federaal procureur werd gehoord, kan volgens verzoeker dit euvel niet herstellen. De samenstelling en de bevoegdheid van de Nationale Tuchtraad zijn immers anders. Bovendien baseert de federaal procureur zich reeds op het advies van deze raad.

### *Beoordeling*

22. Opdat een oproeping middels een aangetekende brief rechtsgeldig zou gebeuren, is niet vereist dat het betrokken personeelslid de aangetekende zending daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen. Het is voldoende dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de betrokkene of diens gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de betrokkene een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan verwittigd wordt dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor. Van het personeelslid mag de nodige zorgvuldigheid worden verwacht om aangetekende zendingen af te halen. Het personeelslid kan zich er bijgevolg niet over beklagen dat het niet behoorlijk werd opgeroepen, wanneer de oproeping naar zijn adres werd verzonden en daar zonder gevolg werd aangeboden. Het bestuur kan zonder de rechten van verdediging te schenden uit de afwezigheid van het personeelslid afleiden dat het zonder wettige reden weigerde om aan de oproeping gevolg te geven.

23. Uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief van 3 juni 2013 voor de zitting van de Nederlandstalige kamer van de Nationale Tuchtraad van 26 juni 2013 op 4 juni 2013 ter post aangetekend naar verzoeker werd gezonden, op het adres waarop aan verzoeker reeds eerder en ook later in de tuchtprocedure brieven werden verstuurd die wél door hem in ontvangst werden genomen.

Verzoeker betwist niet dat bpost een bericht heeft achtergelaten betreffende de vruchteloze aanbieding van de aangetekende zending op zijn adres. Hij stelt alleen dat hij de oproepingsbrief niet heeft ontvangen. Dit neemt evenwel niet weg dat hij klaarblijkelijk heeft nagelaten de aangeboden zending af te halen op het postkantoor, zodat het alleen aan zijn houding en niet aan die van het bestuur kan worden toegerekend dat hij de oproepingsbrief niet heeft ontvangen.

De tuchtoverheid vermocht dan ook vast te stellen dat verzoeker niet is verschenen ter zitting van de Nationale Tuchtraad en ervan uit te gaan dat verzoeker daartoe nochtans behoorlijk was opgeroepen.

24. Daarenboven heeft verzoeker zowel voor de tuchtonderzoekster als, ná het advies van de Nationale Tuchtraad, voor de federaal procureur en de minister van Justitie, ten volle de mogelijkheid gehad om zijn zienswijze over de feiten die hem worden ten laste gelegd, uiteen te zetten, zodat de tuchtoverheid die finaal de bestreden tuchtbeslissing heeft genomen, daarvan kennis heeft kunnen nemen en daarmee rekening heeft kunnen houden.

25. De door verzoeker in het derde middel aangevoerde schendingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 november 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| Geert Van Haegendoren, | kamervoorzitter, |
| Bruno Seutin,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Tiny Temmerman,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**Geert Van Haegendoren**